

lõikide kasuks, kus ei korda liigteabmist ja tarvust mimesele tahju tegeva, tahab nüüd kalendritegija kohwist laiemat ja pikemat seletust anda, ja maderid kuulgu pealt ja pangugu tollele, mis tähele panemise väärt on.

Mitu sada penifoormat maad meist eemal, just Juuda maa lõunapooldsel piiril on üks märka lai ja suur maakond, Araabia maa nimi. Seal elab üks faunis rahwuse, kel muud wiga ei ole, kui et naad puhas Mohamedi usku, ja et naad meie armast Ünnistegijat ei tunne. Se rahwas on kohwe peremehed, seda nende juures kasvab puu, mis kohwe puuks nimetatakse. Se-sama tore puu on 2 ehk 3 sülda pif, ja lebed on tema küllas pajulehtede moodi, aga väähä suuremad ja laiemad; vihma ajal, mis soojal mail talve kohta tuleb arwata, ei aja puu ennast mite paljaks, vaid jäab aasta otsa oma lehtedega ehitatud kui peigmees pulmapääsal. Puu on alati walgid magusa haisuga õiekesi täis, kust aega mõõda weikesed pittergused marjad väljatulevad, kel otse kui

kirsimajarjal punatas mage liha ümber on. Marja sees on hernesuurune ehk väähä suurem pikkergune iwa, kellel öhukene nahk ümber, kui seda nahka katki tehatse, kuluvald kaks halli iwiväest välja, mis kohwe iwbeks ehk kohwe ubeks hüüta, ja neist saab se joomaaeg tehtud, mis nüüd igal poolel juakse. Sest et puu ühtepuhku öitseb, wöib kolm korda aastas kohwemarju forjata, on juba hea hulk foos, panda neid pääwa käte kuiwama, senni kui liha on hoovis abraks läind, siis trullitakse neid suurte puu ehk kiwiwölli dega, nönda et liha küllest ära läheb ningg öhukene nahk katki murrab. On iwap sedavissi omast foorest peastetud, kuiwatataks boolega veel ükskord, siis tuulutakse neid, senni kui kõik nahatüükised tuule läinud, ja siis panda iwap kotti ja hoitakse, kuni laewad tulevad neid omale maale äratuima. Ennemuiste oli Araabia maa kohwe pärismaa, aga nüüd kasvatatakse kohwe puud kaas muu lohtadel, kõige enamiste Lääne India maal ningg lõunapooldse Ameerika